

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: O. T.**, zastoupena JUDr. Karlem Polákem, advokátem, se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 692/2003 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 7. 7. 2003, č. j. OAM – 655/LE – J01 – J01 – 2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, či se jiným způsobem politicky angažovala. Vzhledem k tomu dospěl správní orgán k závěru, že žalobkyně nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a shledal, že žalobkyně nespĺňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 692/2003 – 25 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně, jež uváděla v průběhu správního řízení, opatřil si dostatek skutkových zjištění a po zhodnocení tvrzení žalobkyně ve vztahu k ostatním důkazům v řízení provedeným, dospěl ke správnému závěru o neudělení azylu žalobkyni pro nesplnění podmínek v zákoně o azylu uvedených. Krajský soud neshledal důvodnou ani výhradu žalobkyně poukazující na to, že žalovaný si pro posouzení existence překážek vycestování nezjistil skutečný stav na Ukrajině. Naopak krajský soud dospěl k závěru, že si žalovaný opatřil dostatečné množství listinných důkazů o zemi původu žalobkyně a dostál tak zákonné povinnosti zjistit náležitě skutečný stav věci.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 2. 2. 2005, kasační stížnost byla podána u krajského soudu dne 8. 2. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá v celém rozsahu. Jako důvody kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, a dále, že řízení trpí vadou, která spočívá v tom, že nebyla správně zjištěna skutková podstata, ze které správní orgán a následně i soud vycházel. Stěžovatelka poukázala na to, že v případě svého návratu do své vlasti má důvodnou obavu z toho, že by byla vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ze strany osob, které ji přemlouvaly k provozování prostituce v Německu. Uvedené skutečnosti při správném právním posouzení věci by podle stěžovatelky nutně měly vést k závěru, že v jejím případě je dána překážka vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatelka je proto přesvědčena o tom, že právě ve vztahu k překážkám vycestování skutková podstata, ze které správní orgán a soud ve svých rozhodnutích vycházely, nemá oporu ve spise, resp. je v rozporu s informací ve spisech obsaženou. V této souvislosti stěžovatelka zdůraznila, že v případě překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu, zákon nespécifikuje důvod, pro který cizinci, o kterého jde, hrozí nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení, a že tudíž tato hrozba může vyplývat z jakéhokoliv důvodu. Nemusí tudíž tato překážka vycestování vyplývat z rasových, náboženských, národnostních důvodů či příslušnosti k určité sociální skupině či z politického přesvědčení, jak je tomu v případě překážky ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozsudku pak podle stěžovatelky nasvědčuje tomu, že krajský soud, stejně jako správní orgán, tuto skutečnost nebral v úvahu, a že tudíž i v tomto směru napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky.

Nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení, kterému by byla stěžovatelka v případě návratu do své vlasti vystavena, pak podle názoru stěžovatelky rovněž zakládá podmínky pro to, aby jí mohl být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, přičemž správní orgán ani soud možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli z uvedených důvodů vůbec nebraly v úvahu. I v tomto směru podle stěžovatelky rozhodnutí i rozsudek spočívají na nesprávném posouzení právní otázky a vycházejí ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spise.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušit napadený rozsudek a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Dále uvedl, že v případě stěžovatelky nebyla zjištěna existence žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, žalovaný poukázal na skutečnost, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že stěžovatelka požádala o azyl v České republice kvůli vyhrožování ze strany soukromé osoby. Proti nelegální činnosti třetích osob se nebránila způsoby, které jí poskytoval ukrajinský právní řád, tj. neobrátila se na státní orgány se žádostí o pomoc. Žádný zvláštního zřetele hodný důvod k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu správní orgán neshledal, stejně tak nebylo zjištěno naplnění žádné z taxativně vymezené podmínky pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stížnostní důvody, které stěžovatelka uplatnila, lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného správního rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak krajský soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12, a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Povinnost ukončit pobyt by v případě stěžovatelky neplatil, pokud by byla nucena vycestovat do státu, kde jí hrozí nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ze strany orgánů státu. To však stěžovatelka netvrdí a pouze poukazuje na to, že uvedené nebezpečí jí hrozí ze strany soukromých osob. V takovémto případě však nelze dospět k závěru, že zde existuje překážka vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu.

V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ten lze udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení tohoto azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v její zemi a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatelka ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o vlastní kasační stížnosti, z důvodu nadbytečnosti se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu